

Prædiken til 10. søndag efter trinitatis

Matt. 11, 16-24

Der er mange måder at være vred på. Tænk på, hvordan vi opfører os i trafikken: Hvis man er bilist, trykker man hornet i bund over de andre idioter. Hvis man er cyklist, giver man fingeren til bilisterne. Det har ligefrem fået et særligt navn, vejvrede. Lunten er kort, pludselig bliver man overfuset – eller man sidder selv og hidser sig op.

Der er noget underligt noget ved den slags vrede, der er anonym. Det er jo ikke, fordi cyklisten, der giver fingeren til en bilist, er specielt vred på lige bestemt den person i bilen. Ja, man kan sådan set godt forestille sig, at cyklisten endda ville tænke sig om en ekstra gang, hvis han vidste, at det var naboen, chefen eller løbekammeraten, han lod sin galde gå ud over. Hvorfor? Det er jo fordi der er noget ret pinligt over den slags vrede. Man skulle måske kalde det raseri – det falder tilbage på ham eller hende, der raser. Det falder tilbage på en selv.

Man kan allerede høre sig selv undskylde sit raseri – ”jeg er meget presset for tiden, det kører på de høje nagler” og så videre. Vi kører lige på kanten – er så optagede af vores eget, at vi bare skal have de andre ud af feltet.

Andre former for vrede er ikke anonym.

Tværtimod. Man kan være vred på sin mand eller sin kone – det sker i selv de bedste familier -, man kan være vred på sine børn. Når man er vred på nogen, man elsker, så handler det meget sjældent om at få dem ud af feltet, at få dem til at fjerne sig fra en. Når man er vred på sine børn – også når de bliver store og faktisk har lov til at gøre, som de selv vil -, så er det ikke, fordi man aldrig vil se dem mere. Det er, fordi man vil så gerne have dem til at gøre det rigtige og ikke misbruge deres liv.

Det er sjældent særligt konstruktivt at blive vred. Der ligger en afmægtighed i vreden – men også en god vilje. Den man elsker, tugter man, som man siger.

Når man raser i trafikken, er man dybest set ligeglad med ham idioten, der kører over for rødt, han skal bare af vejen, så man selv kan komme til.

Når man bliver vred på sine børn, så er det jo ikke, fordi man er ligeglad med dem. Man vil ikke have dem af vejen – men på den rigtige vej.

Sådan er det også, når vi hører Jesus skælde ud: Hvorfor handler I ikke efter det, I har hørt? Spørger han.

Måske kan man sige, at der er en særlig ka-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

tegori af vrede, som er i familie med den vrede, forældre lader gå ud over deres børn. Det er den hellige vrede.

Profeterne i Det gamle Testamente er sendebud for sådan en hellig vrede. Når profeten Ezekiel taler, så taler han, som om han er en slags talerør for Gud, Han hvisker profeten i øret – og Ezekiel siger ”Herren siger ...” – og så vælter det ud af ham: ”For dem er du som en, der synger om elskov med dejlig stemme til smuk musik; de hører på dine ord, men de handler ikke efter dem”, siger Gud i profetens øre.

Når Jesus skælder ud på folk, så træder han direkte ind i rækken af profeternes hellige vrede: ”Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke, vi sang klagesange, og I sørgede ikke”. Og det er ikke, fordi folk ikke har haft en chance for at gøre noget andet end bare at være ligeglade. De ved, hvad Gud vil med dem. Han vil, at de skal være ordentlige mennesker, men de lader det bare sive ind ad det ene øre og ud ad det andet. Næsten på samme måde, som vi gør med forskellige sundhedskampagner. Først kom Johannes Døberen og fortalte dem om Gud. Han boede i ørkenen som asket, han hverken spiste eller drak. Folk mente, han var besat. Så kom Jesus, han spiser og drikker, gør vand til vin. Folk mener, han er en frådser og en dranker.

Hvor dum kan man være? Jesus skælder ud her, så det også bliver næsten grotesk morsomt, midt i al alvoren. Det er lige ved at være, som når stand-up-komikere skælder ud. Der er jo ingen, der kan skælde ud som dem. De bedste af dem udstiller os, der sidder og griner, så vi kommer til at kigge på os

selv. Hvad har vi gang i?

”Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke, vi sang klagesange, og I sørgede ikke”. Hvor dvaske og ligeglade kan vi være? Sidde der i skyggen og se ud på, hvad der foregår. Ikke hverken le eller græde, bare være lidt ligeglade. Hallo. Er der et liv før døden?

Det er OK også at være tilskuer. Når der f.eks. er store sportsbegivenheder som VM i fodbold, Tour de France eller OL på alle tv-kanaler. Men når man bliver grebet, hvad er det så, man bliver grebet af? Det er ikke den kølige og lidenskabsløse analyse af en overstået kamp, nej, det netop kampen, håbet og jublen og gråden.

Tænk på den kvindelige svømmer, der ved OL i London for 2 år siden ikke nåede sit mål, ikke fik sin medalje. Hun stod der overfor journalisten sekunder efter at det projekt, som hun havde kæmpet for i årevis, var mislykkedes. Hun havde trænet og lidt afsavn i daglige doser. Hun græd, og jeg er sikkert ikke den eneste, der hjemme i sofaen var lige ved at græde med. Hvad var det, hun fik hulket frem: ”Jeg trænger sådan til at juble”.

Sådan er det jo. Vi trænger sådan til at juble. Vi trænger sådan til at græde. Vi trænger sådan til at mærke, at vi er til. At vi lever.

”Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke, vi sang klagesange, og I sørgede ikke”. Det er jo ikke sådan, vi vil. Men det er sådan, vi indimellem gør. Lever vores liv, som om vi ikke rigtigt har fået øje på, at det her – det er vores liv. Nu. I dag. Som om vi har glemte at være opmærksomme, at undre os, at være taknemmelige. At se hinanden, sådan som Gud ser os - som mennesker. Og ja,

vi kommer til kort. Vi er ikke perfekte. Vi kommer til at græde, når vi trænger til at juble. Det er her, vi ikke kan klare os uden Gud. Kristendommen er fortællingen om en kærlighed, der vil noget med os. Vil have os til at høre, se og handle ret. Men det er også fortællingen om en kærlighed, der overvinde alt – og dækker al vores skrøbelighed. Fortællingen om, at der er en opstandelse for os, en ny begyndelse. Hvis vi bare tør tro, håbe og elske.

Birgitte Stoklund Larsen

Leder af Grundtvig-Akademiet og hjælpepræst i Jørlunde Kirke

Salmer:

754, 376, 396, 637, 752, v. 4-5, 447, 674